

فیش منبر

۸ شوال سالروز تخریب قبور ائمه بقیع

يوم الھدم

کانال فیش منبر و مرثیه در ایتا

<http://www.eitaa.com/fishemenbar>

سایت طلبه یار = <http://www.talabeyar.ir>

مناسبتی

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ بَارِئِ
الْخَلَائِقِ أَجْمَعِينَ وَ الصَّلَاةُ وَ السَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْأَنْبِيَاءِ وَ
خَاتَمِ النَّبِيِّينَ حَبِيبِنَا وَ حَبِيبِ إِلَهِ الْعَالَمِينَ أَبِي الْقَاسِمِ
الْمُصْطَفَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ عَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ
الطَّاهِرِينَ الْمُعْصُومِينَ وَ اللَّعْنُ الدَّائِمُ عَلَى أَعْدَائِهِمْ
أَجْمَعِينَ.»

تا به حال نام یوم الهدم را شنیده اید ؟ یوم الهدم
یعنی روز ویران کردن...

در هشتم شوال سال ۱۳۴۴ هجری قمری پس از
اشغال مکه ، وهابیان به سرکردگی عبدالعزیز بن
سعود روی به مدینه آوردند و پس از محاصره و
جنگ با مدافعان شهر، سرانجام آن را اشغال
نموده ، مأمورین عثمانی را بیرون کردند و به

تخریب قبور ائمه بقیع و دیگر قبور هم چنین قبر ابراهیم فرزند پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله و سلم - قبور زنان آن حضرت ، قبر ام البنین مادر حضرت ابوالفضل العباس - علیه السلام - و قبر عبدالله پدر پیامبر و اسماعیل فرزند امام صادق - علیه السلام - و بسیاری قبور دیگر پرداختند. ضریح فولادی ائمه بقیع را که در اصفهان ساخته شده بود و روی قبور حضرات معصومین امام مجتبی ، امام سجاد ، امام باقر و امام صادق - علیهم السلام - قرار داشت را از جا در آورده ، بردند . اما این اولین حمله آنان به مدینه نبود . آنان در سال ۱۲۲۱ هجری نیز یک بار دیگر به مدینه هجوم برده ، پس از یک سال و نیم محاصره توانسته

بودند آن شهر را تصرف کنند و پس از تصرف اقدام به غارت اشیای گرانبهای حرم پیامبر - صلی الله علیه و آله و سلم - و تخریب و غارت قبرستان بقیع نمودند.

طبق نقل تاریخی آن ها در این حمله چهل صندوق مملو از جواهرات مرصع به الماس و یاقوت گرانبها و حدود یکصد قبضه شمشیر با غلاف های طلا به طلای خالص و تزیین شده به الماس و یاقوت و ... به یغما بردند . و این نیز نخستین حمله آنان به مقدسات اسلامی نبود . صلاح الدین مختار نویسنده و مورخ وهابی در کتاب "تاریخ املکه العربیه السعودیه کما عرفت" بخشی از افتخارات وهابیت در حمله به کربلای معلی را چنین شرح می دهد :

در سال ۱۲۱۶ امیرسعود در رأس نیروهای بسیاری از مردم نجد و حبوب و حجاز و تهامه و نواحی دیگر به قصد عراق حرکت نمود و در ماه ذی القعدة به شهر کربلا رسید و آن را محاصره کرد . سپاه مذکور باروی شهر را خراب کردند و به زور وارد شهر شدند . بیشتر مردم را در کوچه و بازار و خانه ها به قتل رسانیدند و نزدیک ظهر با اموال و غنائم فراوان از شهر خارج شدند ، سپس در محلی به نام ایض گرد آمدند . خمس اموال را خود سعود برداشت و بقیه را به هر پیاده یک سهم و به هر سوار دو سهم قسمت کرد . (چون به نظر آنها جنگ با کفار بود)

عثمان بن بشر از دیگر مورخان وهابی درباره حمله به کربلا چنین می نویسد: "... گنبد روی قبر

مناسبتی

(یعنی قبر امام حسین علیه السلام) را ویران ساختند و صندوق روی قبر را که زمرد و یاقوت و جواهرات دیگر در آن نشانده بودند، بر گرفتند و آنچه در شهر از مال و سلاح و لباس و فرش و طلا و نقره و قرآن های نفیس و جز آن ها یافتند، غارت کردند و نزدیک ظهر از شهر بیرون رفتند در حالی که قریب به ۲۰۰۰ تن از اهالی کربلا را کشته بودند."

جالب این جاست که مورخ مزبور نام کتاب خود را "عنوان المجد فی تاریخ نجد" گذاشته و از این

وقایع به عنوان نشانه‌های مجد و شکوه و عظمت
وهایت یاد کرده است!

مناسبتی

اما این فقط شیعیان و اماکن مقدسه آن‌ها نبودند
که وهابیان آثار مجد و شکوه خود را در آن به
نمایش گذاشته‌اند، مکه مکرمه و طائف نیز از
حملات آنان در امام نماند. "جمیل صدقی زهاوی"
در خصوص فتح طائف می نویسد: "طفل شیرخواره
را بر روی سینه مادرش سر بریدند، جمعی را که
مشغول فراگیری قرآن بودند کشتند، چون در
خانه‌ها کسی باقی نماند، به دکان‌ها و مساجد رفتند
و هر کس بود، حتی گروهی را که در حال رکوع و
سجود بودند، کشتند. کتاب‌ها را که در میان آن‌ها
تعدادی مصحف شریف و نسخه‌هایی از صحیح

بخاری و مسلم و دیگر کتب فقه و حدیث بود، در کوچه و بازار افکندند و آنها را پیمال کردند."

مناسبتی

سرزدن این قبیل امور از پیروان محمد بن عبدالوهاب شگفت نیست! تابعان کسی که همه مسلمانان را کافر و مشرک می دانست و مکه و مدینه را قبل از آنکه به دست وهابیان بیافتد، دارالحرب و دارالکفر! می دانست. در کتاب "الدرر السنیة" می خوانیم:

"وی - محمد بن عبدالوهاب - از صلوات بر پیامبر صلی الله علیه و اله نهی می کرد و از شنیدن آن ناراحت می شد. صلوات فرستنده را اذیت می کرد و به سخت ترین وجه مجازات می نمود.

حتی او دستور داد مرد نایینای متدینی را که مؤذن بود و صوت خوشی داشت، چون به حرف او گوش نداده، بر پیامبر صلوات فرستاده بود، به قتل رسانند. بسیاری از کتب مربوط به صلوات بر پیامبر صلی الله علیه و آله را به آتش کشید و به هریک از پیروانش اجازه می داد قرآن را مطابق فهم خود تفسیر کند."

محمد بن عبدالوهاب به نوبه‌ی خود در اعتقادات پیرو "ابن تیمیه حنبلی" است، که در قرن هشتم هجری می‌زیسته است، از ابن تیمیه عقاید جالبی نقل شده است. از جمله اینکه او خدا را جسم می‌دانست! برای ذات مقدس خداوند دست و پا و چشم و زبان و دهان قائل بود! ابن بطوطه جهانگرد

معروف در سفرنامه‌ی خود می گوید " :ابن تیمیه
را بر منبر مسجد جامع دمشق دیدم که مردم را
موعظه می کرد و می گفت: خداوند به آسمان دنیا
می آید، همان گونه که من اکنون فرود می آیم !
سپس یک پله از منبر پائین می آمد!"!

عقاید او آنچنان سخیف و بی مقدار بود که خود
اهل سنت وی را به زندان افکندند و در رد او کتب
متعددی را به رشته تحریر درآوردند.

این قطره‌ای کوچک از مرداب اعتقادات و عملکرد
وهایان در طول این سالیان است .در طول این
دوران دانشمندان زیادی چه شیعه و چه سنی به
نقد عقاید وهاییت دست زده‌اند و به شبهات

گوناگون آنان پاسخ داده‌اند. یکی از شبهات آنان مسأله‌ی بناء بر قبور است. آن‌ها ساختن بنا اعم از مسجد یا غیر آن را بر قبر حرام می‌دانند. در این نوشتار سعی می‌کنیم پاسخی مناسب به شبهه‌ی مذکور بدهیم. نخست آنکه: این شبهه‌ی آنان را صریح آیه‌ی ۲۱ سوره کهف دفع می‌نماید، که در خصوص ماجرای اصحاب کهف از قول مومنانی که می‌خواستند یاد اصحاب کهف را گرامی دارند می‌فرماید: لَنْتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا (بی تردید بر روی قبور آنان مسجدی بنا می‌کنیم) دوم آنکه: هنگام ظهور اسلام و در دوران فتوحان اسلامی بناهایی بر قبور انبیاء گذشته وجود داشت. از جمله می‌توان به قبر حضرت داوود و حضرت موسی در بیت

المقدس اشاره نمود . جالب اینجاست که خلیفه دوم که طبق نظر این آقایان از صحابه است و معصوم، خود برای انعقاد پیمان صلح به بیت المقدس رفت و پس از تسلط بر آن شهر، اقدامی در راستای از بین بردن این قبور به عمل نیاورد...

اما به راستی قومی که در تاریخ نه چندان طولانی خود، چنان که از زبان مورخین خودشان شنیدیم قرآن‌ها را در خیابان‌ها لگد مال ساختند و در قتل عام پیروان علی علیه السلام و سایر خلفا فرقی نگذاشتند و مجد خود را در غارت و قتل جستجو می کردند، شایستگی این را دارند که مخاطب یک استدلال قرآنی و یا حتی تاریخی قرار گیرند؟!

منبع: سایت دکتر قزوینی

